गणयित्वेति यावत्, उच्चावचयतादुद्धरतादिति सोऽयं मन्त्रो वङ्क्रीणामुद्धरेण करणतया न विनियुक्तः, किन्तु सञ्ज्ञपनात् प्राक् पशौ नीयमाने होत्रा प्रयुज्यते। ततः समवेतोऽसमवेतार्थत्वादनूह इत्याद्यः पक्षः। अकरणत्वेऽपि नादृष्टार्थत्वं, शमितृणामुद्धरणीयार्थस्य स्मारकत्वेन दृष्टार्थलाभात्। तस्मात् प्रकृतौ समवेतार्थतया विकृतावूहः। तदापि चत्वारः पक्षास्तत्र सङ्ख्यामुख्यत्वेन प्रकाश्यन्ते। तेन द्वयोः पश्वोर्द्विगुणितां शड्विंशतिसङ्ख्यां प्रकाशयितुं द्विवचनान्ततया षड्विंशतिशब्द ऊहनीय इत्याद्यः पक्षः। पशोश्चोदितत्वेन मुख्यत्वात् तद्वाचकं षष्ठ्यन्तमस्येति पदं पश्वनुसारेणावर्त्तनीयमिति द्वितीयः पक्षः। युक्तिर्योगः षड्विंशतिसङ्ख्यायाः पशुना सह सम्बन्धः, तस्य मुख्यत्वात् प्रतिपशुविभक्तां सङ्ख्यां प्रकाशयितुं षड्विंशतिपदस्याभ्यास इति तृतीयः पक्षः। अत्र सर्व्वत्र मुख्यानुसारेण पदान्तराण्यूहनीयानि, सङ्ख्येयानां वंक्रीणां मुख्यत्वात्, तासामियत्ता समस्य वक्तव्या, ततो द्विपञ्चाशदनयोर्वङ्क्रयः, अष्टसप्ततिरेषां वङ्क्रय इत्येवं यथायोगमूहनीयमिति चतुर्थः पक्षः। अयमेव सिद्धान्तो वाक्यशेषानुगुण्यात्, ता अनुष्ठ्येत्ययं वाक्यशेषः। स च व्याख्यातः। तच्चैवान्यच्चिन्तितं

पक्षीवयाथवोरूको रलयोरविशेषतः।
पक्षीवपासन्निधानान् भ्रान्तिच्छेदनिषेधतः॥

अध्रिगुप्रैषवचनमिदमाम्नायते। वनिष्ठुमस्य मारावित्। उरूकं मन्यमान इति। वनिष्ठुर्वपासमीपवर्त्ती कश्चित्पश्वङ्गविशेषः